די גרויע האר

(בילד)
פון פנחס בערניקער

שפרינצע, א גע־דריגע פוילע קליינ־שטעטעלשע מיי־דעל, מיט א פראס־טען פארעלטערטען אויסזעהן און שטארק אויסגע־כוטשעטען יאוש־פולען פנים האט זיך ווי אויסגע־טיילט פון די אי־בער 100 מיידלאך וועלכע האבן צוזאמען מיט איהר אין וועש פאבריקעל געארבייט. זי האט מיט קיינעם פון זיי קיין שום געמיינזאמעס ניט געהאט, און אין פארלויף פון די אי־בער אנדערהאלבען יאהר ייאס זי ארבייט שוין אין דער פאבריק האט זי זעלטען ווען מיט איינע פון די ארבייטערינס א ריין פערזענליכען געהאט.

ווי א העברעע און ניט קיין צוגע־פאסטע צו די איבעריגע מיידלאך זעצט זי זיך שטיל אוועק ביים מאשין, גלייך ווי זי קומט נאר אריין אין פאבריק, און ניט אויסריידענדיג מיט קיינעם קיין ווארט, הערט זי ניט אויף צו ציהען דעם נעגייטען שטאף פון אונטער דער גרוי־סער עלעקטרישער מאשין נאדעל.

איהר אפגעזונדערטקייט פון אלעמען איז אבער ניט דער רעזולטאט פון גאוה און צו גרויסע זעלבסט־אפשאצונג. זי האלט זיך ניט העכער פון אלעמען, און זי ווייס אז זי האט זיך ניט מיט וואס צו גרויסען געגען די איבעריגע פאבריק מייד־לאך, גאר אפגעשיידט איז זי פון זיי צו־ליעב איהר נידערגעשלאגענקייט. איהר לעבען אין דער פרעמד איז א פארפינס־טערטער און א פארביטערטער, זי האט ניט קיין גואל, קיין פריינט, אפילו ניט קיין אינטימען חבר אדער חבר'טע מיט וועמען צו טיילען זיך די פאר איהר זעהר פייניגענדע איבערלעבונגען פון איהר טאג טעגליכען לעבען.

זי ווייס, אז פון די פאבריק מיידלאך קען זי זיך קיין פריינט ניט געפינען. אלע זענען א סך איינגער פון איהר, צוליעב וואס זיי זענען נאך פול מיט לעבען, און ניט קוקענדיג אויף אלע טאגיגע שווערע ארבייט אין פאבריק געהען זיי דאך כמעט אוועק אין אוונט פארברענגען ערגעץ וואו, די ארבייט אין פאבריק איז ניט אומשטאנד אפצוטויטען אין זיי די קראפט פון זייער יוגענט, די לעבענסלוסט־טיגקייט פון זייערע פריהלינגדיגע נשמות. דער אימפעט פון אויפבליאונג און צוי־טיגקייט. ניט זיי צו מוט און ענערגיע, און ווי ניט פיהלענדיג די שווערקייט פון דער ארבייט הייסען זיי זיך אלע טאג, זעקס אזייגער פארנאכט, ארויס פון פאבריק פרישע, צאפלדיגע און פרעה־ליכע ווי פייגעלאך וועלכע מ'האט, נאך א לאנגע צייט פון פארשפארטקייט אויף דער פריי ארויסגעלאזען.

זי איז זיי אלע מקנא. דערזעהענ־דיג דעם פייערל וואס העלט אויף אין זיי־ערע אויגען ווען די גרויסע ווייזערס פון שוארצען קיילעכדיגען פאבריק זייגער דערנעהנטערען זיך צום זעקס, צינדט זיך א העלישער פייער אין הארצען אן, א כעס אויף דער גאנצער וועלט פאפט איהר ארום, און זי קען זיך דאן אליין ניט קלאהר מאכען צי די לעבענסלוסטיגקייט פון די אנדערע מיידלאך פייניגט איהר אזוי, אדער דאס וואס אין איהר איז איינ־געגנצען אויסגעלאשען דער חשק און ווי־לען צו עפעס, לאזט עס איהר ניט רוהען.

ציטענווייז וואונדערט זי זיך אויף איהר אליין. עס קאסט איהר געזונט איהר שלעכטסקייט און פארדארבענקייט. „וואס ארט עס איהר אז יענער לעבט נאך"? פרעגט זי זיך אליין און זי קען זיך קיין ענטפער ניט געפינען. זי דער־פיהלט נאר דאן ווי די בלוטען ווערען איהר צעצונדען, די הארץ דערוואַ־רימט און פארווייכט, און ווי א פיאַוקע וואלט איהר ארומגענומען און איינגעזוי־גען זיך אין איהר גאנצען קערפער פיהלט זי ווי מ'שמאטשעט און זויגט פון איהר אויס די בלוט. און שווערער ווערט דאן איהר אזוי אויך שווערער לעבען, און נאך מעהר עקלדיגער ווערט איהר שטענדי־גער עקעל צו זיך אליין. און פרואווט זי פאריאגען פון זיך די בייז מאטערנדיגע געדאנקען, קאנצענטרירען זיי זיך, ווי אויף צו להכעיס, נאך מעהר אין איהר, און זי שטומענדיג פאר וועהטאג און שאנ־דע הערט ניט אויף צו ציהען די נעגייטע שטאף אונטער די נאדעל פון גרויסען עלעקטרישען מאשין...

מיט די איבעריגע מיידלאך פון פאב־ריק האט זי מורא צו חבר'ן זיך. איהר דוכט זיך, אז זיי פיהלען און פארשטע־הען איהרע געדאנקען וועגען זיי. פיעל מאל, ווייזט זיך איהר אויס, ווייזען זיי און, איינע די אנדערע, אויף איהר מיט'ן פינגער אויסשושקענדיג זיך דערביי: „זעה ווי די אלטע מויד פארגינט אונז ניט. דאס וואס מיר לעבען נאך אויף דער וועלט". און זי דערפיהלענדיג דאס, גראבט טיפער איין די אויגען אין די גע־נייטע וועט, און נאך מעהר בויגט זי איין איהר קאפ אין וועלכען עס שפרודעלט א מיש מאש פון געפיהלען, און דרעהענדיג די מאשין הערט זי ניט אויף צו טראכ־טען וועגען זיך און וועגען „זיי".

פון דער היים האט זי געמוזט אוועק־פאהרען. אפילו קיין עטוואס פאסיגער שידוך האט זיך איהר ניט געמאכט, דער פעקעל יאהרען אויף די פלייצעס האט זיך אנגעהויבען צו פיהלען אלץ מעהרער און שטארקער. די אינגערע צוויי שוועסטע־רען זענען שוין פון לאנג געווארען „פריי־לינגס". און אפילו גאר די אינגסטע האט שוין אויך אנגעהויבען בגנבה ארומצו־געהן מיט אינגלאך. און זי האט זיך געפיהלט אויף זיך ניט נאך דעם אייגענעם יאך, נאר די שווערקייט פון די אנדערע דריי שוועסטער אויף איהר.

טאטע מאמע זענען שטענדיג ארומ־געגאנגען פארזארגטע, פארקלעמטע און פארעלטערטע פון צרות. געזאגט האבען זיי איהר אפילו גאר ניט, אבער זייער שווייגען איז איהר פיעל שווערער געווען איבערצוטראגען ווי זייער ריידען. זי האט ניט געקענט צוזעהן ווי פיינליך די עלטערען קוקען זיך אן איינע די אנדערע ביים זעהען איהר, זי האט ניט געקענט פארטראגען די בארויערענדע בליקען פון אלטע טאטע מאמע, זי האט געפיהלט אז זי פארשאטענט זיין די שטוב, אז זי איז די וואס פארקירצט זיי אומדירעקט זייער לעבען...

און די שוועסטער האבען איהר נאך מעהר פארענגט די שטוב פון די על־טערען. זיי, די קינדער, פלעגען זיך ש־ין ווען ניט ווען ארויסבאפען מיט'ן, פאר איהר שרעקליכסטען זידעל ווארט „אלטע מויד". טאטע מאמע פלעגען זיך אפילו ניט אנבייזערען אויף זיי דערפאר, אכטי אפילו ניט געשעהמט זיך א קלאפ צו־טאן, אבער די עלטערען'ס אננעהמען זיך פאר איהר, האט איהרע ליידען ניט פאר־ווייכטערט, פארקערהרט עס האט נאך פאר־פיעלפאכט איהרע אינערליכע יסורים דער באוואוסטזיין אז מ'דארף זיך פאר איהר אננעהמען ווי פאר אננעהמען זו פאר א קליין קינד, און אז זי אליין איז ניט בכוח אנטקעגענצושטעלען זיך איהר געגנער האט איהר געמוטשעט, געקרענקט און לסוף פון דער היים פארטריבען...

טאטע מאמע האבען איהר אפילו ניט געוואלט לאזען פאהרען אין קובא „ווער ווייס וואס פאר א לאנד דאס איז"? האבען די איהר. געפרואווט אפ ריידען פון איהר באשלוס. אבער איהר האט זיך געדוכט, אז פון אונטער' הארץ־דורכדרינגענדע רחמנות וואס זי האט אין איהר אלטען טאטענ'ס טרעהרען גע־זעהן, איז א געבעט געווען. א טיעף פאר־וועהטאגט געבעט, אז זי זאל אוועקפאה־רען. „וואס קען מען העלפען קינד מיינס? און אז די קינדער וועלען אויך פארזעס־ווערען, וועט דיר שוין לייכטער זיין"? האט דאכט זיך דער טאטע אויסגע־קרעכצט ציהענדיג די האר פון בארד אין גרויס פארזארגטקייט און ארומגעהענדיג הין און צוריק איבער'ן ארימען שטיבעל...

און אפילו די מאמע וואס האט פיעל מעהר צער איינגענומען פון איהר אוועק־פאהרען האט אויך די זעלבע בקשה גע־האט... זי האט געפיהלט אז אין דער מיי־ פון דער מאמע'ס צע'צער'טער הארץ איז אויסגעקריצט די זעלבע ביטע וואס דער פאטער האט צו איהר, נאר ביי דער מא־מען איז זי טיפער פארוועהטאגט, מעהר צעוואונדעט. איהר האט זיך אויסגע־וויזען אז די עלטערען'ס רייד, ווען זיי בייטען איהר פארבלייבען, זענען פול מיט שרעק, זיי ציטערען טאמער וועלען זיי איהר באמת איבעררעדען און זי וועט טאקע פארבלייבען... און דערפאר איז גרויס געווען איהר עקשנות און זי האט געהאלטען אין איין טענה'ן, אז קובא איז א גוט לאנד, אז מ'קען זיך דארטען גוט איינארדענען, און כדי צו דערמוטיגען און טרעסטען איהרע עלטערען האט זי פאר זיי נאך שטארקער געמאכט איהר פון לאנג שוין איינגעבילדעטע האפענונג, אז די פעטערס פון אמעריקע וועלען איהר גלייך אריבערנעהמען צו זיי, און אז דארטען וועט איהר פיעל בעסער זיין ווי אין דער היים...

די ערשטע צייט האבען איהר די פריינט פון אמעריקע פיעל געהאלפען. זעהר אפט פלעגט איהר אנ־קומען א בריעף מיט עטליכע ביינעלג־טע דאלאר פון וועלכע זי האט זיך קוים קוים בצמצום'דיג דורכגעלעבט. נאר וואס ווייטער זענען זיי אלץ מעהר אייגע־זיהלט געווארען. ביסלעכווייז האבען די בריעף אויפגעהערט אנצוקומען און אנ־שטאט דעם פלעגט זי נאר קלאג בריעף פון זיי באקומען, זיי האבען איהר געשריי־בען אז די צייט איז זעהר שלעכט, אז זיי ווילען איהר העלפען נאר זיי קענען נעבאך ניט א.אז.וו. און לסוף האבען זיי איהר אינגאנצען אויפגעהערט צו שריי־בען, ניט קוקענדיג אויף דעם וואס זי האט זיי מודיע געווען אז זי מאכט שוין אליין א לעבען און בעט נאר נאך א בריעף, נאך א טרייסט ווארט פון אן אי־בערגעגעבענעם פריינט...

צו די ארבייט פון פאבריק איז זי נאר ניט צוגעפאסט געווען. זי איז ניט איינגעוואוינט געווען אזוי שווער און שאנאנד צו ארבייטען. אין דער היים ביי די עלטערען איז זי אפילו אויך ניט אלע מאל געזעסען ליידיג. אבער איהר ארבייט דארטען איז געווען א פיעל לייכ־טערע און ניט קיין שטענדיגע. און צייט די איינגערע שוועסטער זענען אונטערגע־וואקסען האט זי כמעט גאר ניט געטאן. די מאמע אליין פלעגט איהר בעטען אז זי זאל צופיעל ניט ארבייטען. דערפאר איז איהר דא שווער געווען איינצוגע־וואוינען זיך צו דער פאבריק. און א־יי־סער דעם, אויסער איהר אויסמאטערנדע טאג טעגליכע ארבייט, האט זי ניט גע־האט אפילו ווער עס זאל איהר א גוט ווארט זאגען. ציטענווייז האט זי זיך געשעהמט פאר זיך אליין, באטראכטענ־דיג מיט וואס פאר א בעקשאפט זי, די עטליכע און דרייסיג יאהריגע מיידעל, ציהט זיך צו איהר מאמען. זי האט גע־בענקט נאך דער מאמע'ס ווארימקייט און איבערגעבענקייט ווי א קליין אומבא־האלפען קינד.

די ערשטע צייט האט זי זיך גע־פרואווט אויסגעפינען חברים און פריינט פון צווישען די פאבריק ארבייטער, זי האט עס אבער ניט דערגרייכט. זי ווייס אליין ניט פארוואס אבער שטענדיג האט זי זיך געפיהלט ווי אן איבעריגע אין דעם קרייז צו וועלכע זי איז צוגעגאנגען. און דערפאר טאקע האט זי ביסלעכווייז אינגאנצען אויפגעהערט נאהענט צו חבר'ן זיך מיט מיט זיי, און איהר געגעווארטי־גער לעבען איז דערפון נאך פארערגערט געווארען.

און נאך אלעמען האט אויף איהר אזוי שלעכט ניט געווירקט דער הוה ווי די מורא פאר דער צוקונפט. „וואס וועט זיין דער סוף"? האט איהר ניט אויפגעהערט צו עקבערען די פראגע. דער פעקעל פארגאנגענע אפגעלעבטע יאהרען איז געוואקסען, שוין באלד צוויי יאהר אז זי איז אין קובא. און דעם שטעמפעל וואס די לעצטע צוויי יאהר האבען אויף איהר איבערגעלאזען איז א פיעל שטאר־קערער און קרעפטיגער ווי פון היימישע פינף יאהר. זי איז ווילט פארעלטערט געווארען אין משך פון איהר זיין אין דער גרעמד. דער פנים האט איהר זיך שוין אנגעהויבען צו קנייטשען און די אוי־גען זענען איהר געווארען ווי אינגאנצען אויסגעלאשען. „נאך א פאר יאהר, האט זי געטראכט, און איך בלייב שוין אויף איביג אליין"!

די מעדיצינישע וויסענשאפט ענטדעקט אלץ נייע סודות אין דעם מענשליכען בלוט

פון תמיד אן האט בלוט מעהר ווי אלע אנדערע טיילען פון קערפער, גע־ווירקט אויף דער פאנטאזיע פון מענשען. ביי אלע פעלקער פון דער וועלט זענען מיט בלוט פארקניפט זעהר אלטע מנהגים און אבערגלויבענס. און נאך היינט קע־נען מענשען ניט ארויסזאגען דאס ווארט בלוט אהן עפעס א געהיימניספולען ציי־טער אין דער נשמה, אהן עפעס א פאר־בארגענער שרעק.

אויף א שטרענג וויסענשאפטליכען אופן ווערט דאס בלוט אויסגעפארשט שוין זעהר לאנג, שוין העכער דריי הונ־דערט יאהר. און דאך דארף מען זיך ניט איינרעדען, אז מען קען שוין אלע איי־גענשאפטען און אלע סודות פון בלוט דאס באווייזט אמבעסטען דער פאקט, אז ערשט אין די לעצטע יאהרען האט מען ענטפלעקט שפאגעל־נייע מערקווירדיגע אייגענשאפטען פון בלוט, און מסתמא איז דאס ניט די לעצטע ענטדעקונג אויף דעם געביט.

פונ'ם מעדיצינישען שטאנדפונקט ווערט בלוט היינט באטראכט אלס א באַ־זונדער גליעד, א ספעציעלער ארגאן פון אונזער קערפער, ווי. צום ביישפיל, די מוסקולען, די לעבער אדער די לונגען. דער חילוק צווישען בלוט און אלע אנדערע ארגאנען באשטעהט נאר אין דעם וואס דאס בלוט איז פליסיג און באוועגט זיך אהן אויפהער. וואס אנבאלאנגט אבער דעם אויפבוי, די דערנעהרונג און די אר־בייט פון בלוט, האט עס די זעלבע איי־גענשאפטען און איז אונטערוווארפען די זעלבע געזעצען, ווי אלע געוועבען פון קערפער.

מען דארף, אלזא, וויסען און זיך צוגעוואוינען צו דער פארשטעלונג — בלוט איז א לעבעדיגע זאך, א לעבעדי־גער גליעד פון אונזער קערפער.

א מענש האט אומגעפעהר 5 קווארט בלוט. פרויען האבען אביסעל ווענינער. ביי יעדען מענש איז די מענגע פון בלוט צוגעפאסט צו זיין גרויס און צו זיין גע־וויכט. לוט'ן געוויכט מאכט אויס דאס בלוט אין דורכשניט איין דרייצעהנטעל פון גאנצען קערפער געוויכט. ווען מען שטעלט אוועק בלוט אין א גלאז, וועט מען נאך א שטיקעל צייט באמערקען: אונטען האט זיך געזעצט א געדיכטע, רויטע מאסע, אין גאנצען גלאז אבער זעהט מען שוין ניט קיין בלוט, נאר א שיטערע, געלבליכע פליסיגקייט. דאס אליין באווייזט, אז בלוט באשטעהט טיילווייז פון פעסטע טיילען און טייל־ווייז פון וואסער. נאך דייטליכער זעהט מען דאס, ווען מען באטראכט א טראַ־פען בלוט מיט א מיקראסקאפ (א פאר־גרעסערונגס גלאז). מען זעהט דאן, ווי אינ'ם טראפען שווימען ארום ווי לעבע־דיגע באשעפענישען, עפעס מאדנע קיי־לעכדיגע, רונדע, פלאטשיגע און קאנטיגע קערפערלאך. דאס זענען די פעסטע טיי־לען פון בלוט וועלכע מען רופט בלוט קערפערלאך. אין אלגעמיין האט אין זיך דאס בלוט איבער פערציג פראצענט וואַ־סער. אבער אויך די פעסטע טיילען, די בלוט־קערפערלאך, האבען נאך אין זיך גענוג וואסער. אזוי אז ארום און ארום האט אין זיך בלוט מעהר ווי 80 פרא־צענט וואסער, דאס זעלבע גילט אויך פאר דעם גאנצען קערפער.

מען האט אויסגעפונען, אז צווישען די בלוט קערפערלאך זענען פאראן דריי פארשידענע סארטען: רויטע, ווייסע און פארבלאזע פלאטשיגע קערפערלאך. די רויטע קערפערלאך זענען רונד און דין, זיי ליגען איינס איבער'ן אנדערען. ווי מטבעות. מען האט צוגעטראכט א מע־טאדע מיט וועלכער מען קען גאנץ גענוי צעהלען די רויטע קערפערלאך. ביי אוי־ניגע קראנקהייטען פון בלוט איז דאס וויכטיג צו וויסען. אין איין טראפען בלוט געפינט מען הונדערט מיליאן רוי־טע קערפערלאך — ביי פרויען, נײַנציג. ווען מען רעכענט אויס אויף דער גאנ־צער מענגע פון בלוט, קומט עס אויס אז א מענש האט אין זיך 25 ביליאן רויטע קערפערלאך — 1 ביליאן איז 1,000 מי־ליארד. ווייסע קערפערלאך האבען מיר, דאגעגען, א סך ווענינער, ווי רויטע. הונדערט טויזענט אין א טראפען בלוט. נאך קלענער איז די צאהל פון די פארב־לאזע קערפערלאך.

זעהר פארפלאנטערט איז אויך דער־כעמישער אויפבוי פון בלוט. ביז איצט האט מען פעסטגעשטעלט אין בלוט עט־ליכע און פערציג פארשידענע כעמישע שטאפען, צווישען וועלכע עס געפינען זיך אויך פאלגענדע: נאטראן, קאל, שוועבעל, פאספאר, יאד, אייזען, צינק, עטליכע סארטען פון פראטעאין (דער וויכטיג־סטער טייל פון פלייש), און נאך איבער צוואנציג סארטען פון מינעראלען און שטאפען. אלס א טשיקאווע זאך וועל איך דערמאנען, אז אין בלוט געפינט זיך אויך בסדר צוקער, זאלץ און אלקאהאל. א חוץ דעם זענען דא אין בלוט עטליכע גאזען, פון וועלכע עס באשטעהט די לופט.

די מערקווירדיגסטע אייגענשאפט פון בלוט איז זיין באוועגליכקייט. עס בלייבט ניט א סעקונדע שטעהן אויף איין ארט. געטריבען ווערט דאס בלוט הויפטזעכליך דורך דער ריעזיגער קראפט פון הארץ־מוסקול. דאס הארץ ארבייט ווי א פאמ־פע, זויגט איין און שטויסט ארויס דאס בלוט און טרייבט עס איבער'ן גאנצען קערפער. די ארבייט פון הארץ ווערט אביסעל אונטערשטיצט דורך דער אר־בייט פון די אדערען. זיי ווערען ברייט־ער, ווען עס קומט א נייע כוואליע פון בלוט, דערנאך ווערען זיי אבער שמאלער און ענגער, זיי ציהען זיך צונויף און טריי־בען פון זייער זייט דעסגלייכען דאס בלוט ווייטער.

אין דער לעצטער צייט האט מען פעסטגעשטעלט, אז נאר ביי געזונטע מענשען געדויערט דער אומלויף פון בלוט בלויז צוואנציג סעקונדען, ביי קראנקע איז די באוועגונג פון בלוט שטראם אדער גי־כער, אדער לאנגזאמער. א סך לאנגזא־מער באוועגט זיך דאס בלוט ביי צוקער־קראנקע (ביי זיי געדויערט דער אומלויף פון בלוט ניט צוואנציג סעקונדען, נאר אפט א גאנצע מינוט). לאנגזאם באוועגט זיך דאס בלוט אויך ביי הארץ־קראנקע, ביי פארהארטעוועטע אדערען, ביי אלע פיבערהאפטע חולאת'ן, ביי לונגען ענט־צינדונג. אויך ביי קראנקהייטען פון בלוט גופא קען מען פעסטשטעלען, אז ביי איי־ניגע פון זיי באוועגט זיך דער בלוט־שטראם גיכער, ביי אנדערע, ווידער, לאנגזאמער.

דער געלער בילעט

א בילד פון צאריסטישען רוס־לאנד און אידישע ליידען.

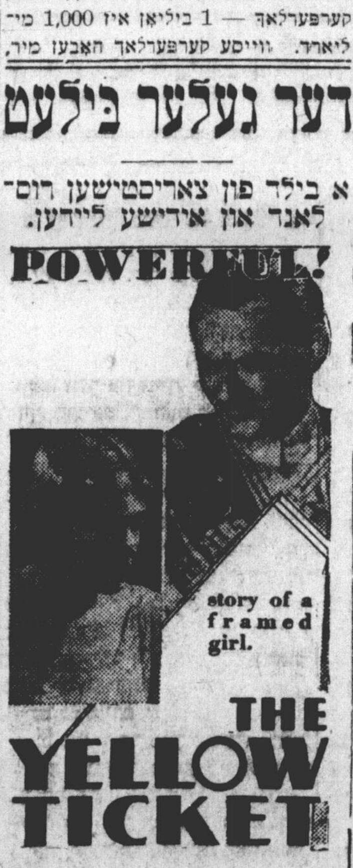

מיטוואך, דעם 24־טען פעברואר, קומט אין דאריק טעאטער אויף 1094 בלור סטריט וועסט, א וואונדערבאר בילד, וואס וועט באזונדערס פאראינטערעסירען אידען, און בכלל די, וואס זענען באקאנט מיט די באדינגונגען פון צאריסטישען רוסלאנד.

די הויפט העלדין איז א אידיש מיי־דעל, וועלכע, כדי צו ראטעווען איהר פא־טער, וואס געפינט זיך ארעסטירט אין פעטערבורג, מוז אנקומען צו א „געלען בילעט" אום צו קענען וואוינען דארט.

עליסא לאנדי שפילט אלס דאס אי־דישע מיידעל, וועלכע ווערט פארפלאנ־טערט אין פיעל טראגישע געשעהענישען. לייאנעל בארימאר שפילט די ראל פון א רוסישען באראן, דער הויפט העלד אין דעם בילד טאקע מיט'ן נאמען „דער גע־לער בילעט".

עליסא לאנדי און לייאנעל בארימאר אין „געלען בילעט".

טאראנטאָ סימפאני קאנצערט דינסטאג

דער אכטער בין השמשות קאנצערט פון טאראנטא סימפאניע ארקעסטער אונ־טער דער לייטונג פון דר. ערנסט מעקמי־ליען וועט פארקומען דינסטאג, דעם 23־טען פעברואר 5.15 נ. מ. אין מעסי האל.

די סאליסטין ביי דעם קאנצערט וועט זיין די דראמאטישע סאפראנא דושאן העסאן פענגעלי. זי זינגט די אריא "פא־טשע מיא דיא" פון ווערדי'ס "לא פארזא דעל דעסטינא". מיט דער באגלייטונג פון ארקעסטער.

דער ארקעסטער וועט ביי דער גע־לעגענהייט געבען צום ערשטען מאל אין טאראנטא די סימפאניע נומער 2 אין רע מעדזשאר פון סיבעליוס. דער פראגראם פארענדיגט זיך מיט בעטכאווענ'ס "עג־מאנט".

וועט קריגען אמווייניגסטען $200 א מאנאט דורך די רעשט פון איר לעבען!

אין נאוועמבער, 1925, איז מ. ר. וואס האט געהאלטען די מאנאטליכען איינקונפט פאליסים נומ. 152,205 און 127,666, געשטארבען. יעדען מאנאט פון דאן אן האט זיין אלמנה באַ־קומען א טשעק פון $200 פון דער מיוטשעל לייף אף קאנאדע. אין די פארגאנגענע זעקס יאהר האט זי אויך באקומען איבער $4,400 אין אינטערעסט דיווידענדס, און וועט נאך ווייטער באַ־קומען די דיווידענדס פאר די קומענדע פערצען יאהר.

איהר עלטער, ווען די פעימענטס האבען זיך אנגעהויבען איז געווען 53. זי וועט קריגען איהרע $200 מאנאטליך כ'ל זמן זי וועט לעבען.

אויב זי וועט פאר איהר לעבען נישט אפנעמען 240 פעימענטס, וועלען די איבעריגע אויסגעצאלט ווערען צו איהרע יורשים.

געלט וואס ווערט אריינגעלייגט אין א מיוטשעל לייף אף קענעדע מאנאטליכען איינקונפט פאליסי איז גוט אינוועסטעט. עס גיט א שטענדיגען, באדייטענדען איינקונפט ווען עס איז אמשטארקסטען נויטיג.

די מאנטלי אינקאם פאליסי קען קאמבינירט ווערען מיט דעם ענדאומענט פלאן. דאס באזארגט א ריטייערמענט אינקאם פאר דער אינשורטער פערזאן.

אויב איהר פארלאנגט ווייטערע אינפארמאציע, שיקט דעם אונטערשטען קופאן צו אונזער העד אפיס.

ביטע גיט מיר גענויערע אינפאר־מאציע וועגען אייער מאנטלי אינ־קאם פלאן.

נאמען — — — — — — —
אדרעס — — — — — — —
עלטער — — — — — — —
עלטער פון פערזאן וואס איז בע־נעפישערי — — — — — —

THE
Mutual Life
Assurance Company
of Canada

הויפט אפיס: וואטערלו, אנט.
געגרינדעט 1869.

טאראנטא אפיסעס:
קענעדע פערמאנענט בילדינג — טעלעפאן עלגין 4356.
טאראנטא דעילי סטאר — טעלעפאן עלגין 8374.
פארטרעטער:
הערי טעיט, טעלעפאן עלגין 4356.

High School Boards and Boards of Education

זענען אויטאריזירט דורכ'ן געזעץ צו עטאבלירען

אינדוסטריעלע, טעכניקעל און ארט סקולס

מיט דער גוטהייסונג פון דעם בילדונגס מיניסטער.

ביייטאג און אוונט קלאסען
קאנען אנגעפירט ווערען מיט די רעגולאציעס וואס זענען ארויסגעגע־בען געווארען פון דעם דעפארטמענט אף עדיוקיישאן.

טעארעטישע און פראקטישע אינסטרוקציעס
ווערט געגעבען אין פארשידענע טריידס. די סקולס און קלאסען זענען אונטער דער דירעקציע פון אן אדוויזארי קאמיטע. אפלי־קאציעס צו באזוכען די סקולס דארפען געמאכט ווערען צום פרינצי־פאל פון סקול.

קאמערציעלע געגענשטאנדען, האנט ארבייט, ווירטשאפטליכע ידיעות און אגריקולטור און הארטיקאלטשור.
ווערען געלערנט אין די קורסען אף סטאדי אין פאבליק, באזונדערע, קאנטינואיישאן און הא־סקולס און קאלידזשיאייט אינסטיטוטען און וואקיישאנעל סקולס און דעפארטמענטען.

קאפיעס פון די רעגולאציעס וואס זענען ארויסגעגעבען פון דעם מיניס־טער אף עדיוקיישאן, קאנען באקומען ווערען פון דעם דעפיוטי מיניסטער, פארלאמענט בילדינגס, טאראנטא.

גאלדענבערג'ס כשר רעסטאראנט

באזונדערע פלעצער פאר

- מילכיגס און פליישיגס -

די אמת'ע כשרה סיסטעם

עקזיסטירט זינט 1908.

275־273 ספעדיינע עוועניו. טעלעפאן וועווערלי 4960.

„ניין שטאָקיקע פּאַגאָדאַס וואקסען ציגעל נאָך ציגעל"

— כינעזישער שפריכווארט.

אין היבשע סייווינגס אקאונטס וואקסען דאלאר נאך דאלאר! פיעל מזל'דיגע מענשען האבען אויסגעפונען דעם פשוט'ען כלל צו זייער שטארקער צופרידענהייט און רואיגקייט פון מוח.

ווארט נישט ביז איהר וועט האבען אויפגעקליבען גענוג געלט! די וויכטיגע זאך איז צו מאכען דעם אנהויב יעצט. הויבט אן מיט א איין דאלאר ביל און באשליסט אויפצובויען די געביידע פון אונאפ־העננגיקייט ביסלאכווייז און כסדר. יעדע וואך לייגט צו עטליכע דאלאר. איהר וועט זיין צופרידען אויס־צוגעפינען ווי שנעל אייער סייווינג רעזערוו, ווען איהר לאזט עס איבער אויף פראצענט, וואקסט העכער און העכער.

זיבעצען ברענטשעס איבער גאנץ אנטעריא.

PROVINCE OF ONTARIO SAVINGS OFFICE
HEAD OFFICE
PARLIAMENT BUILDINGS

טאראנטאר ברענטשעס:
בעי און עדעלייד סט. דענפארט און פענוויק עוו.
יוניווערזיטי און דאנדעס סט. 2048 דענפארט עוו.